

Arrest

nr. 165 937 van 15 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter/rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DE ROECK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B.(...) B.(...)J.(...), verklaart over de Marokkaanse nationaliteit te beschikken, een moslim te zijn en van origine een Berber te zijn. U werd 43 jaar geleden geboren in Dar El Kabdani, regio Beni Said. U woonde er 15 jaar waarna u verhuisde naar de stad Nador. U genoot een opleiding als mekanieker en werkte altijd als chauffeur. U bent getrouwd en u hebt drie kinderen.

In 1993-1994 begon u te werken als privéchauffeur voor K.(...) M.(...) die verlamd was aan zijn benen. U deed dit gedurende drie jaar, maar u stopte ermee in 1997 toen u ontdekte dat hij het hoofd was van een drugsbende. Drie jaar later belandde u door toedoen van zijn bende in de gevangenis wegens diefstal, ze verzamelden mensen die valselijk tegen u getuigden. Van 2000 tot iets voor 2004 zat u in een Marokkaanse gevangenis. Zes maanden na uw vrijlating vertrok u met een vals Turks paspoort

naar Europa. In februari 2004 bevond u zich in Spanje, later kwam u ook op bezoek bij uw moeder in België.

Vier à vijf maanden na de geboorte van uw zoon op 7 februari 2005 in Spanje keerde u terug naar Marokko. U begon opnieuw te werken voor de drugsbende, maar dit keer voor A.(...)K.(...), zoon van uw eerdere baas. Op 25 december 2005 werd u door A.(...) met een boot naar Spanje gestuurd om daar de drugspakketten die aankwamen te controleren. Onderweg werden u en enkele anderen opgepakt door de Spaanse politie. Ze vonden ook meer dan 3.000 kilogram drugs aan boord. U werd veroordeeld en zat tot 17 juli 2006 in een Spaanse gevangenis.

Na uw vrijlating keerde u terug naar Marokko. U eiste dat de bende hun belofte zou houden en u zou vergoeden voor de problemen die u in Spanje had gekregen door het drugstransport. Dit gebeurde niet en vier tot zes maanden na uw terugkeer naar Marokko - op 26 januari 2007 - diende u een klacht in tegen leden van de bende.

Hierdoor keerde zowel de drugsbende als politie en justitie - die verweven was met die bende - zich tegen u. Er werd afgesproken dat ze u zouden beschuldigen van ontvoering en diefstal waardoor ze u 30 jaar celstraf zouden kunnen geven. Op een gegeven moment werd er bij u ook ingebroken en werd uw vrouw geslagen. De drugsbende zelf probeerde vervolgens verschillende keren om u te doden. U dook onder en leefde de volgende twee jaar bij verschillende familieleden. Zowel de drugsbende als de Marokkaanse overheid bleef u zoeken. Deze toestand werd onhoudbaar en u vluchtte in 2009 naar Europa. In datzelfde jaar kwam u aan in België. U woont hier met uw vrouw en drie kinderen.

In 2013 werd u bedreigd door een Albanese bende vanwege een ruzie met uw zoon. Zij bleven u lastig vallen en ongeveer een jaar later in juli 2014 was er een moordpoging op u.

Sinds u in België bent, hebt u niets meer van de Marokkaanse drugsbende vernomen.

U diende meerdere verzoeken tot machtiging van uw verblijf in overeenstemming met artikel 9bis in die telkens geweigerd werden door DVZ op 27/07/2011, 25/03/2013, 04/09/2013 en 21/01/2016. U deed hetzelfde in overeenstemming met artikel 9ter, maar ook deze werden door DVZ geweigerd op 24/10/2012, 06/11/2013 en 22/08/2014.

Op 1 maart 2016 diende u een asielaanvraag in, nadat u op 14 januari 2016, op verdenking van heling, werd aangehouden en overgebracht naar de gevangenis van Lantin. Van daaruit werd u overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Vottem.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legt u volgende documenten neer: de eerste 2 pagina's van uw Marokkaans paspoort (geldig van 18/9/2013 tot 18/9/2018), uw gerechtelijk dossier van Spanje, uw klacht, getuigenissen, bewijs goed gedrag en zeden, aangifte bij de politie van België, foto's inbraak en verwondingen vrouw, documenten ivm. invaliditeit moeder, documenten ivm. school kinderen, verblijfsdocumenten schoonouders in Spanje, medische documenten van zoon en geboorteakte en uittreksel familieboekje zoon.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Er dient vooreerst door het CGVS te worden opgemerkt dat de redenen waarom u verklaart niet naar Marokko terug te kunnen, geen verband houdt met één van de vijf criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie, te weten uw etnische origine, uw politieke of religieuze overtuiging, uw nationaliteit of behoren tot een welbepaalde sociale groep. U verklaart zelf dat u in het verleden actief bent geweest voor een Marokkaanse drugsbende, en dat u, nadat u met hen in aanvaring was gekomen, een wraakactie vreest. Dit asielmotief is van louter gemeenrechtelijke aard, heeft niets van doen met de Conventie van Genève en is aldus vreemd aan asiel. Aldus blijkt uit wat voorafgaat dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Zoals hierboven werd aangegeven mist uw relaas aan geloofwaardigheid.

Vooreerst dient er aangestipt worden dat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat de drugsbende waarvoor u ooit actief was, u zou vervolgen. Zo is het frappant dat deze bende, die zulke nauwe banden heeft met politie, overheid en gerecht niet in staat is u in de twee jaar dat u nog in Marokko verbleef nadat u die klacht indiende, op te sporen (CGVS vragen 12-16, 43-45). Indien we voortgaan op uw beweringen hadden zij verschillende overheidsinstellingen in hun zak. Het moet voor hen dus een koud kunstje zijn geweest om de adresgegevens van uw familieleden te weten te komen.

Ook uw vader was een bekende van K.(...) M.(...). Het was immers via uw vader dat u bij hem (en later bij zijn zoon) aan de slag kon gaan (CGVS vragen 17-19). Bovendien verbleef u telkens in de buurt van Nador, wat ook het actieterrein van die bende is, en ging u zelfs aan het werk (CGVS vragen 34-36, 44). Van iemand die zich in die situatie bevindt en in ongenade is gevallen bij een dergelijke drugsbende, mag verwacht worden dat hij zich verborgen zou houden en niet gewoon aan het werk zou gaan. Zo geeft u de personen voor wie u vlucht immers extra mogelijkheden om u terug te vinden. Mocht deze drugsbende u werkelijk naar het leven staan en u tegen elke prijs terug willen vinden, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij alle middelen zouden aanwenden om dit doel te bereiken. Ze beschikten in ieder geval over de kennis én de middelen om dit te doen. Het feit dat zij zelfs uw familie niet probeerden te lokaliseren of hen onder druk zetten om uw locatie prijs te geven, toont aan dat het hen niet menens was om u terug te vinden (CGVS vragen 37-43, 53-57). Ook na uw vertrek uit Marokko wijst niets erop dat zij nog steeds achter u aan zitten (CGVS vragen 56-57, 72, 99). Verder dan een vage verklaring dat uw familie hoort dat de maffia u nog steeds zoekt, komt u niet.

Daarnaast stelt u dat uw problemen met de drugsbende en de overheid begonnen nadat u een klacht indiende tegen hen vanwege hun weigering u te vergoeden voor eerder geleden schade (CGVS vraag 31). Nochtans staat in de klacht reeds vermeld dat de bende u probeerde te vermoorden en u met hun auto van de weg reed. Dat u de klacht, vóór u van de baan gereden werd, indiende, is bijgevolg niet geloofwaardig (CGVS vraag 30). Dit toont aan dat u (de chronologie van) uw eigen verhaal onvoldoende machtig bent. Van iemand die zulke feiten heeft meegemaakt, mag verwacht worden dat hij deze op een consequente, chronologisch correcte naar voren kan brengen. Dat u daar niet in slaagt, laat toe te twifelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, antwoordt u slechts dat ze "één ding van u wilden en dat is u dood hebben" (CGVS vraag 32). Dit kan niet aanzien worden als een voldoende verklaring voor deze inconsistentie. Bovendien lijkt het toch wel zéér onverstandig om een dusdanig machtige drugsbende op zo'n manier onder druk te zetten. U was zich zelf maar al te goed bewust van de macht van die bende en het feit dat politie en justitie met hen samenwerkte. Dat u desondanks er toch voor kiest een klacht neer te leggen bij diezelfde politie tegen een dergelijke bende, is weinig aannemelijk. U had op zijn minst een ander politiedistrict kunnen kiezen, verder verwijderd van de tentakels van die drugsbende, om uw klacht bij in te dienen. Dat u die klacht indiende bij de politie die verbonden was met de drugsbende waartegen u de klacht indiende, is dusdanig onvoorzichtig dat het nauwelijks ernstig kan genomen worden. Iemand in de door u beschreven situatie mag verondersteld worden omzichtiger te werk te gaan. Uit uw verklaringen blijkt dat u wist van hun banden en van hun potentieel: u was immers op de hoogte van moorden die die bende had begaan (CGVS vragen 23-24, 106-108). Dat u dit risico wou lopen omdat u ongeduldig werd en vergoed wou worden voor de schade die u geleden had - niettegenstaande u zelf uit vrije wil meewerkte aan de drugstransporten - weegt niet op tegen de potentiële gevolgen. Bovendien is dit evenmin een excuus voor de manier waarop u hen onder druk probeerde te zetten (CGVS vragen 27, 111, 113). Deze zaken ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Dit wordt bevestigd doordat u pas zes jaar nadat u in België aankwam bescherming zocht bij de Belgische overheid (CGVS vragen 62-63). U probeerde eerst herhaaldelijk op andere manieren uw verblijf in België te regulariseren (zie administratief dossier DVZ). Dit relateert uw nood aan bescherming in ernstige mate. Indien u werkelijk bescherming nodig zou gehad hebben, mag er van u toch verwacht worden dat u geen zes jaar wacht vooraleer u een asielaanvraag indient en dit zelfs enkel omdat u anders riskeerde gedeporteerd te worden naar Marokko. Dat u geen asiel aanvroeg omdat anderen u angst hadden aangejaagd dat ze u in dat geval terug zouden sturen naar Marokko kan niet gezien worden als een voldoende excuus. U had er bij andere momenten geen probleem mee om contact op te nemen met de Belgische overheid en uw verblijf te laten legitimeren. Het feit dat u zolang wachtte eer u asiel aanvroeg, tast bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielmotieven aan. Daarenboven werd u medio januari 2016 in België al opgepakt en vastgezet op verdenking van het plegen van strafbare feiten, maar wachtte u dan toch nog tot 1 maart jl. om uw vrees kenbaar te maken. Dit gedrag wijst geenszins op een vrees voor vervolging in uw hoofde.

Ook aan uw verklaringen dat u gezocht zou worden door de Marokkaanse overheid kan maar weinig geloof gehecht worden. U stelt dat u overal in Marokko geseind staat, maar dit belette u wel niet om in 2013 (!) een paspoort aan te vragen bij de Marokkaanse overheid (CGVS vragen 90, 103-105). Dit valt niet te rijmen met uw zelfverklaarde vrees voor de Marokkaanse overheid. Dat zij hiermee willen aantonen dat ze het recht van elke Marokkaan op een paspoort respecteren doet hier weinig ter zake. Door een paspoort aan te vragen op het Marokkaans consulaat geeft u aan de Marokkaanse overheid de kans u te lokaliseren en te arresteren. Met de door beschreven context in het achterhoofd getuigt dit niet voor een ernstige vrees voor vervolging door de Marokkaanse overheid. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat de Marokkaanse overheid u actief opspoort. Zo hebben zij zelfs uw familie niet gecontacteerd. Het is uw broer die zelf naar de politie is gestapt om te vragen naar uw situatie (CGVS vragen 56-57, 104).

De problemen die u aanhaalt in België zelf hebben naar eigen zeggen niets te maken met uw vrees ten opzichte van Marokko (CGVS vragen 73-85). In dit geval kan dan ook enkel rekening gehouden worden uw vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade ten opzichte van uw land van herkomst, zijnde Marokko.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch uw nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen: zij zijn een aanduiding van uw identiteit, herkomst en voormalige betrokkenheid bij drugs-gerelateerde misdrijven. Deze documenten zeggen niets over uw activiteiten na 2007, noch over het feit dat u zou worden gezocht door de bende waarvan u deel zou hebben uitgemaakt. De foto's van de inbraak bij u thuis en de verwondingen van uw vrouw bevatten geen tijdsaanduiding en kunnen dus eender wanneer genomen zijn, noch is duidelijk welke omstandigheden aan dit incident aan de grondslag lagen. De klacht bij de Marokkaanse politie die u voorlegt, is een getypt en gecorrigeerd document zonder naam van de ondertekenaar. Ook dit document kan eender waar, eender wanneer, eender door wie zijn opgesteld zijn en bleek bovendien, inhoudelijk, niet met uw verklaringen overeen te stemmen (zie supra). Bovendien hebben dergelijke documenten slechts bewijswaarde wanneer hier geloofwaardige verklaringen mee gepaard gaan, wat in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de artikelen “48,1,2 en 3 van de wet van 15/12/1980” en de artikelen “2, 3 en 5 van de wet van 29/07/1991”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Er dient vooreerst door het CGVS te worden opgemerkt dat de redenen waarom u verklaart niet naar Marokko terug te kunnen, geen verband houdt met één van de vijf criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie, te weten uw etnische origine, uw politieke of religieuze overtuiging, uw nationaliteit of behoren tot een welbepaalde sociale groep. U verklaart zelf dat u in het verleden actief bent geweest voor een Marokkaanse drugsbende, en dat u, nadat u met hen in aanvaring was gekomen, een wraakactie vreest. Dit asielmotief is van louter gemeenrechtelijke aard, heeft niets van doen met de Conventie van Genève en is aldus vreemd aan asiel. Aldus blijkt uit wat voorafgaat dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Zoals hierboven werd aangegeven mist uw aanvraag aan geloofwaardigheid.

Vooreerst dient er aangestipt worden dat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat de drugsbende waarvoor u ooit actief was, u zou vervolgen. Zo is het frappant dat deze bende, die zulke nauwe banden heeft met politie, overheid en gerecht niet in staat is u in de twee jaar dat u nog in Marokko verbleef nadat u die klacht indiende, op te sporen (CGVS vragen 12-16, 43-45). Indien we voortgaan op uw beweringen hadden zij verschillende overheidsinstellingen in hun zak. Het moet voor hen dus een koud kunstje zijn geweest om de adresgegevens van uw familieleden te weten te komen. Ook uw vader was een bekende van K.(...) M.(...). Het was immers via uw vader dat u bij hem (en later bij zijn zoon) aan de slag kon gaan (CGVS vragen 17-19). Bovendien verbleef u telkens in de buurt van Nador, wat ook het actieterrein van die bende is, en ging u zelfs aan het werk (CGVS vragen 34-36, 44). Van iemand die zich in die situatie bevindt en in ongenade is gevallen bij een dergelijke drugsbende, mag verwacht worden dat hij zich verborgen zou houden en niet gewoon aan het werk zou gaan. Zo geeft u de personen voor wie u vlucht immers extra mogelijkheden om u terug te vinden. Mocht deze drugsbende u werkelijk naar het leven staan en u tegen elke prijs terug willen vinden, mag er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij alle middelen zouden aanwenden om dit doel te bereiken. Ze beschikten in ieder geval over de kennis én de middelen om dit te doen. Het feit dat zij zelfs uw familie niet probeerden te lokaliseren of hen onder druk zetten om uw locatie prijs te geven, toont aan dat het hen niet menens was om u terug te vinden (CGVS vragen 37-43, 53-57). Ook na uw vertrek uit Marokko wijst niets erop dat zij nog steeds achter u aan zitten (CGVS vragen 56-57, 72, 99). Verder dan een vage verklaring dat uw familie hoort dat de maffia u nog steeds zoekt, komt u niet.

Daarnaast stelt u dat uw problemen met de drugsbende en de overheid begonnen nadat u een klacht indiende tegen hen vanwege hun weigering u te vergoeden voor eerder geleden schade (CGVS vraag 31). Nochtans staat in de klacht reeds vermeld dat de bende u probeerde te vermoorden en u met hun auto van de weg reed. Dat u de klacht, vóór u van de baan gereden werd, indiende, is bijgevolg niet geloofwaardig (CGVS vraag 30). Dit toont aan dat u (de chronologie van) uw eigen verhaal onvoldoende machtig bent. Van iemand die zulke feiten heeft meegemaakt, mag verwacht worden dat hij deze op een consequente, chronologisch correcte naar voren kan brengen. Dat u daar niet in slaagt, laat toe te twifelen aan de waarachtigheid van uw verklaringen. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, antwoordt u slechts dat ze “één ding van u wilden en dat is u dood hebben” (CGVS vraag 32). Dit kan niet aanzien worden als een voldoende verklaring voor deze inconsistentie. Bovendien lijkt het toch wel zéér onverstandig om een dusdanig machtige drugsbende op zo'n manier onder druk te zetten. U was zich zelf maar al te goed bewust van de macht van die bende en het feit dat politie en justitie met hen samenwerkte. Dat u desondanks er toch voor kiest een klacht neer te leggen bij diezelfde politie tegen een dergelijke bende, is weinig aannemelijk. U had op zijn minst een ander politiedistrict kunnen kiezen, verder verwijderd van de tentakels van die drugsbende, om uw klacht bij in te dienen. Dat u die klacht indiende bij de politie die verbonden was met de drugsbende waartegen u de klacht indiende, is

dusdanig onvoorzichtig dat het nauwelijks ernstig kan genomen worden. Iemand in de door u beschreven situatie mag verondersteld worden omzigtiger te werk te gaan. Uit uw verklaringen blijkt dat u wist van hun banden en van hun potentieel: u was immers op de hoogte van moorden die die bende had begaan (CGVS vragen 23-24, 106-108). Dat u dit risico wou lopen omdat u ongeduldig werd en vergoed wou worden voor de schade die u geleden had - niettegenstaande u zelf uit vrije wil meewerkte aan de drugstransporten - weegt niet op tegen de potentiële gevolgen. Bovendien is dit evenmin een excuus voor de manier waarop u hen onder druk probeerde te zetten (CGVS vragen 27, 111, 113). Deze zaken ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Dit wordt bevestigd doordat u pas zes jaar nadat u in België aankwam bescherming zocht bij de Belgische overheid (CGVS vragen 62-63). U probeerde eerst herhaaldelijk op andere manieren uw verblijf in België te regulariseren (zie administratief dossier DVZ). Dit relateert uw nood aan bescherming in ernstige mate. Indien u werkelijk bescherming nodig zou gehad hebben, mag er van u toch verwacht worden dat u geen zes jaar wacht vooraleer u een asielaanvraag indient en dit zelfs enkel omdat u anders riskeerde gedeporteerd te worden naar Marokko. Dat u geen asiel aanvroeg omdat anderen u angst hadden aangejaagd dat ze u in dat geval terug zouden sturen naar Marokko kan niet gezien worden als een voldoende excuus. U had er bij andere momenten geen probleem mee om contact op te nemen met de Belgische overheid en uw verblijf te laten legitimeren. Het feit dat u zolang wachtte eer u asiel aanvroeg, tast bijgevolg de geloofwaardigheid van uw asielmotieven aan. Daarenboven werd u medio januari 2016 in België al opgepakt en vastgezet op verdenking van het plegen van strafbare feiten, maar wachtte u dan toch nog tot 1 maart jl. om uw vrees kenbaar te maken. Dit gedrag wijst geenszins op een vrees voor vervolging in uw hoofde.

Ook aan uw verklaringen dat u gezocht zou worden door de Marokkaanse overheid kan maar weinig geloof gehecht worden. U stelt dat u overal in Marokko geseind staat, maar dit belette u wel niet om in 2013 (!) een paspoort aan te vragen bij de Marokkaanse overheid (CGVS vragen 90, 103-105). Dit valt niet te rijmen met uw zelfverklaarde vrees voor de Marokkaanse overheid. Dat zij hiermee willen aantonen dat ze het recht van elke Marokkaan op een paspoort respecteren doet hier weinig ter zake. Door een paspoort aan te vragen op het Marokkaans consulaat geeft u aan de Marokkaanse overheid de kans u te lokaliseren en te arresteren. Met de door beschreven context in het achterhoofd getuigt dit niet voor een ernstige vrees voor vervolging door de Marokkaanse overheid. Uit uw verklaringen blijkt evenmin dat de Marokkaanse overheid u actief opspoort. Zo hebben zij zelfs uw familie niet gecontacteerd. Het is uw broer die zelf naar de politie is gestapt om te vragen naar uw situatie (CGVS vragen 56-57, 104).

De problemen die u aanhaalt in België zelf hebben naar eigen zeggen niets te maken met uw vrees ten opzichte van Marokko (CGVS vragen 73-85). In dit geval kan dan ook enkel rekening gehouden worden uw vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade ten opzichte van uw land van herkomst, zijnde Marokko.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch uw nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen: zij zijn een aanduiding van uw identiteit, herkomst en voormalige betrokkenheid bij drugs-gerelateerde misdrijven. Deze documenten zeggen niets over uw activiteiten na 2007, noch over het feit dat u zou worden gezocht door de bende waarvan u deel zou hebben uitgemaakt. De foto's van de inbraak bij u thuis en de verwondingen van uw vrouw bevatten geen tijdsaanduiding en kunnen dus eender wanneer genomen zijn, noch is duidelijk welke omstandigheden aan dit incident aan de grondslag lagen. De klacht bij de Marokkaanse politie die u voorlegt, is een getypt en gecorrigeerd document zonder naam van de ondertekenaar. Ook dit document kan eender waar, eender wanneer, eender door wie zijn opgesteld zijn en bleek bovendien, inhoudelijk, niet met uw verklaringen overeen te stemmen (zie supra). Bovendien hebben dergelijke documenten slechts bewijswaarde wanneer hier geloofwaardige verklaringen mee gepaard gaan, wat in casu niet het geval is."

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Waar verzoeker aangeeft dat hij dertig jaar gevangenis riskeert voor feiten die hij niet heeft gepleegd, dat de lokale politie werd omgekocht door de drugsbende en dat hij telkens verhuisde en op plaatsen

werkte waar hij niet kon ontdekt worden, herhaalt hij slechts zijn verklaringen zonder afbreuk te doen aan de bovenstaande concrete vaststellingen. Ook de stelling dat hij van een betrouwbare bron vernam dat hij nog steeds gezocht wordt door de politie en de drugsbende is slechts een algemene en ongestaafde bewering die niet bij machte is afbreuk te doen aan de gedane concrete vaststellingen die tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas leiden.

Waar hij aangeeft dat de politie op het ogenblik dat hij de klacht indiende nog niet corrupt was gaat hij voorbij aan zijn verklaringen die hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aflegde. Zo verklaarde verzoeker: “(...) ze gebruikten allerlei argumenten en bewijzen zodat ik 30 jaar gevangenisstraf zou krijgen en dat was natuurlijk afgesproken met politie justitie van nador en die drugsgroep (...)” (stuk 4, gehoorverslag, vraag 22). De dossierbehandelaar geeft zelfs uitdrukkelijk aan dat hij niet goed begrijpt waarom verzoeker in Nador een klacht indiende terwijl hij wist dat iedereen daar betrokken was (stuk 4, gehoorverslag, vraag 24). Het argument dat de politie op het ogenblik dat hij de klacht indiende nog niet corrupt was is een *post factum* verklaring en vindt aldus geen grondslag in het administratief dossier.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo vlug mogelijk een asielaanvraag indient. *In casu* werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgesteld dat hoewel verzoeker reeds zes jaar in België was en enkel probeerde zijn verblijf te regulariseren, hij nog nadat hij medio januari 2016 werd opgepakt en vastgezet op verdenking van het plegen van strafbare feiten, wachtte tot 1 maart om zijn vrees kenbaar te maken.

Hoewel verzoeker in onderhavig verzoekschrift van mening is dat het indienen van verschillende regularisatieaanvragen niet belet dat hij later een asielaanvraag indient, wordt de ernst van zijn beweerde vluchtelingenrechtelijke vrees echter fundamenteel ondermijnd gelet op de enkele vaststelling dat verzoeker dermate lang heeft nagelaten asiel aan te vragen. Dit wijst er namelijk op dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem beweerde vluchtelingenrechtelijke vrees en het reële risico op ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming.

Het argument dat het Marokkaanse Consulaat “denkelijk” niet op de hoogte was van zijn “opzoeking” in het land van herkomst is slechts een hypothetische bewering die niet vermag afbreuk te doen aan de gedane vaststelling.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat er in Marokko een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict aanwezig is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF